

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΧΕ φιάσα, φαίνεται, με το πρώτο κρωινό βαποράκι από το Γιβραλτάρ. Η νέα γυναίκα ντύθηκε γρήγορα, πήρε από ένα σφύρακι το περιστροφικό και κατέβηκε κάτω. Συνάντησε τον Τάταρο στην πόρτα, πράγμα που έδειχνε πως δεν κρυβόταν καθόλου απ' αυτούς. Απεναντίας φαινόταν σαν να τους έλεγε με την έπισημη παρουσία του: «Μάθετε ότι δεν μπορείτε να μου φτύσετε. Δεν θα το καταρωθώσθε ποτέ αυτό. Όταν και να λάτε, θα σάς ακολουθούμε παντού! Ο Ίβάν Αντρεγιέβιτς ώρμηξε στην Παναγία του Κάζαν... Μας άνηκει!...»

Καθώς η Πρίσκα πέρασε πλάι του, του μίλησε ρωσικά και τον παρακάλεσε να την ακολουθήσει. Εκείνος υπάκουσε άμεσα. Η Πρίσκα βιάζετο χωρίς να βιάζεται, με γαλήνη και πεποίθηση στον έαυτο της. Ο Τάταρος την ακολουθούσε από άνωστασι, με σεβασμό.

Όταν έφτασαν σ' ένα έρημο μέρος, η νέα του έκανε νόημα να πλησιάσει. Τότε ο Τάταρος έβγαλε το καπέλο κι άκουσε δσα του είπε εκείνη, με τα μάτια κερκωμένα στη γη σαν ύπηρετής άρχοντιού σπιτιού.

— Μας παρακολουθείτε από την Ιταλία, του είπε η Πρίσκα. Σας ξέρω! Είστε ο παλιός επιστάτης των Κιρκώφ. Βρισκόσαστε

τώρα στην ύπηρεσία του στρατηγού Ροστοπόφ; Μας ένωλείτε. Να χίλια ρούβλια για να μη σάς ξανσυναντήσουμε ποτέ πειά στο όριο μας...

Μά εκείνος κούνησε άσηχημά το κεφάλι του.

Τότε η Πρίσκα χλώμασε κι έβγαλε το περιστροφικό της.

— Δεν θα μου κλέψης πειά το παιδί μου! φώναξε.

Κι έτοιμάστηκε να τον προβάλλη. Μά έξαφνα, ο Τάταρος ριχτηκε γονατιστός μπρος στα πόδια της και ύφρονοντας έκτεντικά τή χείρα του προς αυτήν, της είπε:

— Σας όραζομαι, κυρία, ότι δεν είμαι πειά στην ύπηρεσία του πρίγκηπος στρατηγού Ροστοπόφ. Απεναντίας ο πρίγκηψ μ' έδιωξε από κοντά του, γιατί δεν θέλησα να κλέψω το παιδί της αιπού ύψηλότητος. Παρακολουθώ παντού την αιπού ύψηλότητα με την έλιπια, ότι η αιπού ύψηλότης θα θέληση να με προσλάβη στην ύπηρεσία του.

Καθώς ο Τάταρος έλεγε τή λόγια αιτά, τή μάτια του είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα.

Η Πρίσκα τότε τον διέταξε να σηκωθεί και τον ώδηγησε κοντά στον Ίβάν, ο άποιος έβρισε κατάπληκτος, βλέποντάς την να γυρίζει μαζί με τον Τάταρο.

Εκείνος ριχτηκε πάλι γονατιστός μπρος στον πρίγκηπα, επανέλαβε τή έκπηση τον καινού προσέφερε τή ύπηρεσίος του.

Καθώς μιλούσε, ο γίγας αιτός έβλαψε σπαρακτικά σαν παιδί έξη χρόνων. Ο Ίβάν του απέβαλε ένα σωρό έρωτήσεις.

Έτσι έμαθε πως είχε μπει επί ελκισατένης χρονια στην ύπηρεσία των Κιρκώφ, μέχρι του γέρου πρίγκηπος. Τότε ο στρατηγός Ροστοπόφ, ο θεός του Κιρκώφ, τον έπηρεσε στην ύπηρεσία του.

Όλα αιτά ήσαν άπολύτως άκριβη.

Κατόπιν ο Τάταρος άνευρε πως ο κύριός του τον είχε διατάξει να άπαγάγη το παιδί του Ίβάν. Να κλέψη το παιδί ενός Ρωμανώφ! Καλύτερα να του έκοβαν τή χείρα! Θα έδινε τή ζωή του για τον Ίβάν Αντρεγιέβιτς: «Ο! η Ρωσία θα έδινε τή ζωή της για τον Ίβάν Αντρεγιέβιτς» είπε.

Ο Ίβάν ήξερε καλά τή ράτση αυτών των ανθρώπων. Πίστεψε λοιπόν στα λόγια του Τατάρου η τοιλάχιστον έκανε πως τή πιστεύει.

— Καλά! του είπε. Σε παίρνω μαζί μου! Έξερεις να γράφης;

— Όχι, ύψηλότατε!

— Έ, λοιπόν, θέλω να μην ξέρης και να μιλάς! Δεν θα πής πειά ούτε λέξη! Ποτέ, σε κανένα! Θα μείνης βουδός για πάντα.

Ο Τάταρος έσπυρε το κεφάλι του και δέχτηκε δίλους αυτους τους

ύρους με μιά ισρή χαρά.

Την ίδια μέρα κιάλας, άρχισε την ύπηρεσία του.

— Άν λέει την άλήθεια, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να βρούμε πάλι διακριτικό ύπηρετή. Έλεγε ο Ίβάν στην Πρίσκα. Άν λέει πάλι ψέματα είναι καλύτερα να βρισκείται μαζί μας, γιατί δεν θα μπορέση να ξεφύγη απ' την έπίβλεψη μας. Μά, πιστεψέ με, δεν λέει ψέματα. Έτσι εν' αυτοί οι Τάταροι!

IV

Ο κ. ΚΑΙ Η κ. ΦΟΥΡΝΙΕ

Ο κ. και η κ. Φουρνιέ ήταν ένα νεαρό ζευγάρι που κατοικούσε σε μιά άποληρη γωνία του Λονδίνου, στην άκρη του Στράντ.

Έχαν ένα παιδάκι πολύ μικρής ηλικίας που το λάτρευαν, τον μικρούν Ζάν, κι έναν ύπηρετή που δεν μιλούσε καθόλου.

Ο κ. Φουρνιέ δεν φαινόταν και τόσο καλά στην ύγεια του και γι' αυτό χωρίς άλλο θα είχε άπαλλαγεί κάθε στρατιωτικής ύποχρεώσεως τή στιγμή που δίος ο κόσμος πολεμώσε.

Μά κι η κ. Φουρνιέ δεν φαινόταν περισσότερο ύγιης. Ζούσαν άποτιθηγμένοι και δίπως έλεγαν οι γείτονές τους, η ζωή τους δεν κιάλας επάνω σε χροισάφι.

Γιά να βγάξουν τή έξοδά τους, ο κ. Φουρνιέ, ο άποιος ήξερε πολλές γλώσσες, έδινε μαθήματα ξένων γλωσσών, ενώ η κ. Φουρνιέ έδινε μαθήματα πάνου.

Κέρδιζαν τόσα, δσα άκριβώς έφταναν για να τή βγάξουν πέρα. Κατοικούσαν στο πέλιτο πάτωμα ενός μεγάλου μελαγχολικού σπιτιού που τους τόχους του τους είχε μαυρίσει η αλωνία όμηχη του Λονδίνου.

Ο κ. Φουρνιέ έβγαυε έξω και το πρωί και το άπόγευμα. Η κ. Φουρνιέ, η άποια καταγινόταν με το νοικοκυριό της, δεν έβγαυε, παρά μόνο το άπόγευμα.

Κατά την άποια της, έμπιστευόταν τον μικρό Ζάν σ' έναν ύπηρετή ο άποιος έκανε καθήκοντα παραμάνης και καμαριέρας συγχρόνως.

Μολοντί η ζωή τους, έξωτερικώς τοιλάχιστον, δεν είχε καμιά λαμπρότητα, ωστόσο διαν ο κ. και η κ. Φουρνιέ έοικναν για να φάνε στη μικρή σκοτεινή τους τραπέζια, την έπιλωμένη μέτρα, μιά δίου βασιλείη ή πάλι άπόλυτη καθαριότης, κάτω άπούσφαφα εύτηγίας, που δεν την συναντάει κανείς. Τά χαρακτηριστικά της είχαν έλλειπυθεί απ' τους περασμένους πόνους κι' αλλοίμονο! απ' την έργασία που έκανε τώρα.

Η κ. Φουρνιέ, δηλαδή η Πρίσκα, ήταν ώραιότερη από ποτέ. Τά χαρακτηριστικά της είχαν έλλειπυθεί απ' τους περασμένους πόνους κι' αλλοίμονο! απ' την έργασία που έκανε τώρα.

Η φυσιογνωμία της είχε μιά θεία ώχρότητα.

Ο Ίβάν επίσης ήταν πάλι χλωμός από άλλοτε, μά ο μικρός Ζάν είχε μάγουλια ροδοκόκκινα, ύπεροχα!

Υπήρχαν εκεί μέσα τρεις καρδιές που ζούσαν ένομιένες. Η άγάπη τής έκανε

εύτυχιμένες.

Ένα πρωί, κατά τής δέκα, ο Τάταρος ύπηρετής άνήγγυσε στην Πρίσκα, ότι στον αντιπάλοιο περιμενε ένας κιάλος που ζητούσε να τής μιλήση. Η νέα γυναίκα σκέφτηκε, ότι θα έρόκειτο για κανένα καινούργιο μάθημα και διέταξε να τον εισαγάγουν.

Μά μάλις ο έποκέτης βρέθηκε μπροστά της, έβγαλε μιά κραυγή κι' άρχισε να τρέμη.

Έχει άναγνωρίσει στο πρόσωπό του έναν άρχοντα που τον έδλετε άλλοτε στο μέγαρο του κόμητος Νερατόφ, τον παλιό αυλάχη του Τσάρου, κόμητα Βολγκορόουκι.

Η Πρίσκα δεν μπορούσε να μιλήση. Η έκλιξη της ήταν μεγάλη κι' ή άγονία της την έπνιγε.

Έδειξε ένα καθίσμα στον κόμητα και σωμάστηκε κι' ή ίδια σε μιά πολυθρόνα.

Ο κόμης Βολγκορόουκι έθεωρείτο πάντα ως ένας τέλειος τζέντιμαν και ως άνθρωπος με καλή καρδιά.

Η έξωτερικη του εύγενεια φάνηκε από τή πρώτα λόγια που άπρήθυσε στην Πρίσκα, λόγια γεμάτα σεβασμό.

— Κυρία, είπε εκεί' από μιά σαπη που φάνηκε άπεισίωτη στην Πρίσκα, μολοντί η νέα γυναίκα έτρεμε γι' αυτά που θα τής έλεγε ακόμα, κυρία, θα μου εκπληρώσει να σάς έπείθω τον λόγο που μ' έ-

Ο κ. Φουρνιέ έβγαυε έξω και το πρωί και το άπόγευμα. Η κ. Φουρνιέ, η άποια καταγινόταν με το νοικοκυριό της, δεν έβγαυε, παρά μόνο το άπόγευμα.

Κατά την άποια της, έμπιστευόταν τον μικρό Ζάν σ' έναν ύπηρετή ο άποιος έκανε καθήκοντα παραμάνης και καμαριέρας συγχρόνως.

Μολοντί η ζωή τους, έξωτερικώς τοιλάχιστον, δεν είχε καμιά λαμπρότητα, ωστόσο διαν ο κ. και η κ. Φουρνιέ έοικναν για να φάνε στη μικρή σκοτεινή τους τραπέζια, την έπιλωμένη μέτρα, μιά δίου βασιλείη ή πάλι άπόλυτη καθαριότης, κάτω άπούσφαφα εύτηγίας, που δεν την συναντάει κανείς. Τά χαρακτηριστικά της είχαν έλλειπυθεί απ' τους περασμένους πόνους κι' αλλοίμονο! απ' την έργασία που έκανε τώρα.

Η κ. Φουρνιέ, δηλαδή η Πρίσκα, ήταν ώραιότερη από ποτέ. Τά χαρακτηριστικά της είχαν έλλειπυθεί απ' τους περασμένους πόνους κι' αλλοίμονο! απ' την έργασία που έκανε τώρα.

Η φυσιογνωμία της είχε μιά θεία ώχρότητα.

Ο Ίβάν επίσης ήταν πάλι χλωμός από άλλοτε, μά ο μικρός Ζάν είχε μάγουλια ροδοκόκκινα, ύπεροχα!

Υπήρχαν εκεί μέσα τρεις καρδιές που ζούσαν ένομιένες. Η άγάπη τής έκανε

εύτυχιμένες.

Ένα πρωί, κατά τής δέκα, ο Τάταρος ύπηρετής άνήγγυσε στην Πρίσκα, ότι στον αντιπάλοιο περιμενε ένας κιάλος που ζητούσε να τής μιλήση. Η νέα γυναίκα σκέφτηκε, ότι θα έρόκειτο για κανένα καινούργιο μάθημα και διέταξε να τον εισαγάγουν.

Μά μάλις ο έποκέτης βρέθηκε μπροστά της, έβγαλε μιά κραυγή κι' άρχισε να τρέμη.

Έχει άναγνωρίσει στο πρόσωπό του έναν άρχοντα που τον έδλετε άλλοτε στο μέγαρο του κόμητος Νερατόφ, τον παλιό αυλάχη του Τσάρου, κόμητα Βολγκορόουκι.

Η Πρίσκα δεν μπορούσε να μιλήση. Η έκλιξη της ήταν μεγάλη κι' ή άγονία της την έπνιγε.

Έδειξε ένα καθίσμα στον κόμητα και σωμάστηκε κι' ή ίδια σε μιά πολυθρόνα.

Ο κόμης Βολγκορόουκι έθεωρείτο πάντα ως ένας τέλειος τζέντιμαν και ως άνθρωπος με καλή καρδιά.

Η έξωτερικη του εύγενεια φάνηκε από τή πρώτα λόγια που άπρήθυσε στην Πρίσκα, λόγια γεμάτα σεβασμό.

— Κυρία, είπε εκεί' από μιά σαπη που φάνηκε άπεισίωτη στην Πρίσκα, μολοντί η νέα γυναίκα έτρεμε γι' αυτά που θα τής έλεγε ακόμα, κυρία, θα μου εκπληρώσει να σάς έπείθω τον λόγο που μ' έ-

φερε εδώ! Δεν θα χάσουμε, αν δεν ήξερα τα χαρίσματα της καρδιάς και του πνεύματός σας και αν δεν ήμουν βέβαιος πως θα με προσέξετε. Θα με καταλάβετε και θα μ' επιδοκιμάσετε όταν θα μ' ακούσετε. Πρόκειται για τον Ίβαν σας. Πρόκειται για το μέλλον του. Πρόκειται ίσως, αλλοίμονο! πρόκειται σίγουρα για την εύτυχία του!

— Για την εύτυχία του! Έκανε η Πρίσκα με φωνή βαθειά. "Όστε ο Ίβαν δεν είν' εύτυχιος;"

— Κυρία, είνε τόσο εύτυχιος όσο μπορεί να είνε μια εύγενη καρδιά κοντά σε μια γυναίκα σαν κι' εσάς!... Ο Ίβαν σας αγαπά! Σας το έχει αποδείξει αυτό! Δεν θα σας εγκαταλείψει ποτέ!... Η ένωσή σας που την εύλόγησε ο ουρανός με την γέννηση αυτού του μικρού παιδιού είνε ιερή για όλους! Μ' ακούτε;... Είπα για όλους! "Αν βρισκόμια εδώ, αν δέχτηκα να κάνω ένα διάβημα απόλυτως αναγκαίο, το έκανα αυτό γιατί έχω το δικαίωμα να σας μιλήσω έτσι;... "Αν δεν ήμουν εγώ, θα μπορούσαν να σας χωρίσουν;..."

Η Πρίσκα, ακούγοντας αυτά τα λόγια, σπρώχτηκε. Ήταν πολύ χλωμή από ποτά, μα δεν έστερνε πιά.

— Προσπάθησαν να το κάνουν κι' αυτό, κύριε! είνε. Μά δεν το κατάρθωσαν...

— Τό ξέρω! απάντησε ο κόμης. Ήταν μια δδελυρή απόπειρα. Είπα τις απόψεις μου κι' αυτή στο στρατηγό Ροστοπόφ και στάθιρα παρέμερα απ' όλες τις ενέργειες.

— Μά πού θέλετε να καταλήξετε, κύριε; φώναξε η Πρίσκα. Πάντως, βλέπω ότι αναγνωρίζετε πως είνε αδύνατον να με χωρίσετε από τον Ίβαν.

— Ακούστε, απάντησε ο κόμης Βολγκορούκι. Δεν πήραμε ποτέ να ξέρουμε πού δοκίμασατε. Έν τούτους σας άφησαμε να οργανώσετε τη ζωή σας και να υποφέρετε όπως θέλετε...

— Δεν επιτρέπουμε, κύριε σε κανένα να σχοφίξεται πως υποφέραμε. Υπόχρουντα χαρές στη ζωή που δεν εκτιμώνται από μερικούς μόνο ανθρώπους κι' οι άνθρωποι αυτοί δεν ζήτουν άλλες...

— Η αυτού ιημήλιότης ο μέγας δούξ υπέφερε! είνε ο κόμης Βολγκορούκι. Υπόφερε ακόμα! Και αν δεν προσέχαμε έμεις, αυτό θα μπορούσε να τελειώσει πολύ άσχημα, πράγμα που δεν πρέπει να γίνει και δεν θα γίνει, γιατί νομίζω πως έφτασα εγκαιρίως και με τη βοήθειά σας θα κατορθώσουμε να επανορθώσουμε τα πάντα.

Η φτωχή Πρίσκα έφερε τα χέρια της στα ώμοφρα μάτια της για να μη δη αυτός ο άνθρωπος πως έλαυγε...

Αυτός ο άνθρωπος μιλούσε με τόση βεβαιότητα για τους λόγους του Ίβαν, ώστε ήταν κι' αυτήν φανερό πως ο απόγονος των Ρομανόφ δεν είχε καθόλου χαρείς κι' απόφρα τόσο βαθειά όσο έδεικνυε πιστεύει, συμφορζόμενος κοντά της τη φτωχική του ζωή.

Ο κόμης έντομεταξύ περιέφερε το βλέμμα του που γινόταν όλοένα και πιο θλιβερό, στο μέτωπο εκείνο διαμυτώ με την φτωχική επίπλωμα που δεν είχε κανένα κομμάτι.

— Κυρία, έξασολούθησε, όταν λέω πως ή αυτού ιημήλιότης υπακούει, εύραστηθήτε να πιστέψετε ότι δεν ήπουντο την μερζότητα της ζωής σας, την οποία μόνος του δέχτηκε και στην όλοια όστόσο δεν ήταν καθόλου συνηθισμένος. Τα μεγάλα πάθη είνε πάντοτε ασυλόγηστα και έτοιμα να δεχτούν κάθε θυσία. Οι έρωταίμιοι προτιμούν να θυσιάσουν τα πάντα, παρά να κατασταράσουν την καρδιά τους. "Όστόσο, συμβαίνει συχνά, έπειτ' από μερικούς μήνες, χωρίς ή καρδιά στο μεταξύ ν' αλλάξει καθόλου, ή στερήσεις και τα βάσανα μιας ζωής δυσάρεστης και δύσκολης να καταβάλουν και τον πιο εύρωστο οργανισμό. Κυρία, θα σας καθορίσω τη σκέψη μου. Πιστεύω, ότι ή αυτού ιημήλιότης δεν υπέφερε ή θυσία για δλ' αυτά, μα υποφέρα φυσικώς. Η αυτού ιημήλιότης είνε άφορτος, κυρία!

— "Ω! Θεέ μου! είνε αναστενάζοντας ή δυστυχισμένη γυναίκα. "Ο κόμης Βολγκορούκι την κατάξε κι' έξασολούθησε με απάθεια:

— Η αυτού ιημήλιότης γεννήθηκε για να καθήσει στο θρόνο της Ρωσίας, για να φορέση το στέμνα του Μεγάλου Πέτρου και να του δίνη τόρα καθήματα! Αυτός που ήταν κομμοίμενος για να προσταζή έναν δολοφόρο λαό, θα σκόνη τόρα το κεφάλι του μπροστά σ' αυτούς που τον πληρώνουν. "Όση κι' αν είνε ή περιφάνεια ενός έρωτικού αισθηματος: που το θαυμάζω, είνε αναγκασμένος να παλέψει πολύ σκληρά για να μην τον συνήρη ή πραγματικότητα κάτω απ' το βάρος της. "Αν τον αγαπάτε κι' αυτόν τον ίδιο κι' όχι για τον έαυτό σας — πράγμα για το οποίο δεν άμφιβάλλω καθόλου — θα τον εύσελάγησθητε, κυρία!

— "Ω! Θεέ μου! Θεέ μου!

Αυτά ήσαν τα μόνα λόγια που μπόρεσε να πη ή Πρίσκα, ή όποια είχε άρχισει πάλι να κρύνει φρυτά.

— Κυρία, συνέχισε ο κόμης Βολγκορούκι, δεν μπορεί ή αυτού ιημήλιότης, στο πείσμα των νόμων της φύσεως που τον έβαναν άπο-

κρατορικό πρόγνητα, να γυρζη τη φάχη του στα καθήκοντά του, για ν' ακολουθήση άποκλειστικά τις κλίσεις της καρδιάς του. Πουός σας λέει, ότι ή αυτού ιημήλιότης σε στιγμές που βρίζεται μόνος, σε στιγμές καταθλίψεως, δεν κατατρώχεται, όχι ίσως από μετάνοια γιατί δεν έκανε ό,τι έπρεπε να κάνει, μα από τύψεις, γιατί δεν κατορθώσε να συνδύσση την πραγματική του εύτυχία (βλέπετε ότι δεν την διαμφιστήθ καθόλου) με όσα τον υποχρεώνουν να κάνει το αίμα του, το όνομά του, οι ύπηχοοί του.

» Κυρία, υπάρχει σήμερα ένας λαός δολοφόρος, άποτελούμενος από πολλές δεκάδες εκατομμυρίων, που δεν μπορεί ν' άνορθωθη; παρά μόνο απ' αυτούν. Και τον βρίζω εδώ, τον κληρονόμο του στέμματος των Ρομανόφ, σ' αυτή τη γωνία του Λονδίνου, να δίνη μαθήματα ξένων γλωσσών! Μά, κυρία, υπήρχαν βασιλείς που αγάπησαν βροκοπούλες, χωρίς να γίνουν κι' οι ίδιοι βροκοί!...

» Υπήρχε και υπάρχει πάντοτε στη σκιά ενός θρόνου και μια θέσις για τήν ά γ ά π η. Κι' όταν από αυτή την αγάτη ένα παιδί έρχεται στον κόσμο, ή τύχη του είνε πάντα ζήλευτη! Γίνετα ένας όφραος πρόγνητα κι' ένας όφραος στρατωτής! Και κανείς, σας όραζόμια, δεν θα το κατηγορήση ποτέ για τη γέννησή του. Αλεξαντίος, πολλοί θα το ζήλευν.

» Κυρία, σας είπα άρκετά, μου φαίνεται, για να με καταλάβετε. Πρέπει δλ' αυτά να τελειώσουν, και όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Και ύπολογίζω σε σας αυτό, σε σας που αγαπάτε την αυτού ιημήλιότητα και έξασείτε τόσο επύδρασι σ' αυτόν. Μετά την μεταβολή αυτή που περιμένουμε, θα κινούνομε τα πράγματα έτσι, ώστε να μην υποφέρετε καθόλου και το μέλλον του παιδιού σας να είνε λαμφρό. Ήλιθα να ζήτησω από σας τη δόξα του Ίβαν Αντρεγιέβιτς και να σας φέρω τη λαμφρή σταδιοδρομία του γιου του.

Η Πρίσκα σπρώχτηκε.

— Έπι τέλους, σας κατάλαβα, κύριε, είνε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο άπέρανη απόγνωση. Ήλιθα να μού μιλήσετε για την δόξα της αυτού ιημήλιότητος και για το μέλλον του γιου του. Αλλοίμονο! Δεν θα το θυμίσω καθόλου το όκτορ τέλος του Τσάρου και τις συμφορές του δυστυχισμένου Τσάρεβιτς. Θα έπαναλάβω ποτά στην ιημήλιότητά του τα λόγια σας και σας όραζόμια, ότι έχω δεν θα φέρω ούτε το παραμικρό έπιτόδιο. Είμαι πρόθυμη να θυσιάσω!...

— Κυρία, είνε ο κόμης Βολγκορούκι με σεβασμό δεν περιμένα λιγότερα από μια μεγάλη καρδιά σαν τη δική σας. Μπορώ επίσης να έπιγγω μα άρχρασι από την αυτού ιημήλιότητα, μα ιδιαίτερα άφρασα, σήμερα μάλιστα.

— Αναμυαίνω εύχαριστώ, έξοχάτατε! είνε ή Πρίσκα. Να είντε εδώ το βράδυ, στις έφρα. Η ιημήλιότης του θα σας δεχτη.

Ο κόμης Βολγκορούκι σπρώχτηκε, έκανε μια βαθινατή ύπόκλιση, φίλησε με σεβασμό το χέρι της Πρίσκας κι' άποσύρθηκε.

Στις έφρα ή ώρα το βράδυ, ο κόμης Βολγκορούκι έβανησε στο σπίτι του μεγάλου δούξου.

Αυτή τη φορά ο Ίβαν Αντρεγιέβιτς βρισκόταν εκεί και τον περιέμενε. Μαζύ του ήταν ή ή Πρίσκα, γιατί ο μέγας δούξ είχε άπαιτήσει να παροαολογήση κι' έκανε την συζήτηση.

Μόλις ο κόμης μπηκε μέσα, ο Ίβαν τον παρκαλίεσε να καθήσει και, χωρίς πολλές διατυπώσεις, άρχισε να του λέη:

— Έξοχάτατε, χάρω πολύ που σας βλέπω ήμέστατο. "Όσο για τη δική μου ύγεια, είνε πολύ καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε κανείς να υποθέση, κρινόντας με εκ πρώτης όψεως. Έχω γερά κόκαλα, εύτυχώς! Μά ό άέρας του Λονδίνου δεν με σήκωσε!... Αισθάνομαι μάλιστα, αγαπητή μου κόμη, πως θα ήμουν περίφημα αν, αντί να έργάζόμια μέσα στην ύγρασία και την όμίγλη της άγγλικής πρωτεύουσας, πήγαινα να έργατασθεθ σε μια χώρα ήλιόλουστη... Αυτό άκριβώς θα κάνομε τόρα, άφρα, δόξα τω Θεώ, βλέπω μ' εύχαρηστική μου πως δεν με έξασάτε και μπορώ να έμπαλεσθ την ύλη ή προστασία... Μή με διακότατε, σας παρακαλώ... "Ός σήμερα είμαστε ύποχρεωμένοι να φεύγομε σαν κλέφτες και να κρυβόμαστε, για να ξεφύγομε απ' τις μηχανοφορίες του Ροστοπόφ, ενός ανθρώπου που είνε ικανός για όλα, καθώς μς απέδειξε.

»Μά τόρα είσαστε σεις εδώ κι' είμαι βέβαιος ότι θα τον κάνετε να σκεφτη λογικά, κι' ότι θα το αποδείξετε ότι δεν μπορεί πια να κάνει τίποτε μαζί μου, ότι δεν πρέπει να έλπει τίποτε από μένα!... Θα φύγετε από δδ θεσασμένους κι' αυτό που σας λέω!... Και θα το θεωρήσετε ζήτημα τιμής ν' άμψετε τον μεγάλο δούκα Ίβαν Αντρεγιέβιτς να ζήση άπως θέλει, να ζήση άπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι!... Μάθετε λοιπόν, Έξοχάτατε, ότι δεν μπορώ να γίνω αυτοκράτωρ, ότι δεν θέλω πια να είμαι ούτε πρόγνητα, ούτε μέγας δούξ, δεν θέλω να είμαι πια παρά ένας άνθρωπος που κερδίζει με τη δουλειά του το ψωμί το δικό του, της γυναίκας και του παιδιού του...

(Στο προσέχ; το τέλος)

